

dede mig —, var der straks et Medlem af hans Parti, som protesterede derimod. Jeg ved ikke, om det radikale Parti for Tiden er saa stort, at det kan siges at være enigt — der er jo visse Grænser ogsaa rent kvantitativt for Enighed —, men jeg er ikke helt sikker paa, at det er det; jeg kan kun sige, at indenfor Venstre har man mærket, at der er Uro. Men jeg tror, som jeg begyndte med at sige, at det Lovforslag, som her er fremsat, er fremsat saaledes, at vi indenfor Venstre i det væsentlige kan samle os om det. Enkelthederne tror jeg ikke, nogen Minister ønsker, vi skal være enige med ham om. Jeg haaber, at vi snart maa komme til Drøftelse af Lovforslaget i et Udvalg, og at vi saa kan naa til et Resultat, som vi kan samle os om; jeg synes ikke, Modsætningerne har været saa store med Hensyn til Enkelthederne, det har mere været de almindelige Synspunkter, vi har været uenige om.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Povlsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Povlsen: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou mente at kunne slaa fast, at jeg under Forhandlingerne om Adgang for Kvinder til at blive Præster havde opgivet mit Krav om Beskyttelse for Mindretallet i Menigheder, hvor der er to Præster. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde læst hele den Tale op, som han var inde paa, saa vilde han have set, at denne hans Paa-stand var fuldstændig urigtig. Under disse Forhandlinger, hvor jeg ønskede at gøre, hvad jeg kunde, for at skabe Mulighed for at samles om at give Kvinderne Adgang til at blive Præster, fastholdt jeg netop, at Mindretallet i de Menigheder, hvor der er to Præster, blev beskyttet. Jeg skal blot oplæse følgende Linier, som viser det meget klart: „Derfor kunde man meget godt overlade Indstillingen til Menighedsraadene, men saaledes, at den kirkelige Myndighed i visse Tilfælde var henvist til at tage Nr. 2, fordi han da vilde være Mindretallets Kandidat, og Mindretallet vilde have Krav paa at faa sin Mand i det Tilfælde.“ Nu maa jeg tilstaa, at efter at jeg siden er blevet bekendt med de københavnske Menighedsraads Sammensætning, vil det ikke være tilstrækkeligt, for der kommer ingen Mindretal; men rundt omkring andre Steder, hvor der er to Præster ved Sognekirken, er Menighedsraadene ikke blevet til paa samme Maade som her i København, og der vil der

altsaa kunne skabes fuld Sikkerhed for Mindretallets Beskyttelse.

Jeg hørte med stor Interesse det ærede Medlem Hr. Moltensens Tale; det glædede mig i høj Grad at høre hans almindelige Betragtninger. Jeg tror ærlig talt ikke, de frydede det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, og jeg tør indestaa for, at de ikke vil blive optaget med stor Velvillie indenfor Kirkeligt Landsforbund; og jeg vil tro, at selv den højtærede Kirkeminister vil nære Betænkelighed. Jeg giver ganske det ærede Medlem min Tilslutning, naar han taler om Forholdene i Ryslinge og advarer imod at gribe ind; men jeg synes for øvrigt, at hele det ærede Medlems Tale skulde have mundet ud i at slutte sig helt til de kirkepolitiske Tanker, jeg har gjort mig til Talsmand for. Det ærede Medlem hævdede, at Rigsdagen skulde ikke lovgive „in sacris“, om selve de hellige Ting, om Menighedens indre Liv, men „circum sacra“. Saa sagde det ærede Medlem, at det var Kongen, der som højeste Biskop, summus episcopus, og hans Ministre, der havde Ansvaret med Hensyn til at handle „in sacris“. Det synes jeg er Byzantinisme, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen vil hævde, at det er Byzantinisme; det er de enkelte Menigheder, som her skal have Afgørelsen. Jeg synes, at hele det ærede Medlems Tale burde være mundet ud i dette.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Maa jeg blot til det ærede Medlem (Povlsen) sige, at naar man er kommet ud at svømme, maa man passe paa ikke at gaa til Bunds. Det er fuldstændig rigtigt, at det ærede Medlem havde visse Samvittighedskvaler ved at skulle gaa ind paa den Ordning, men han sluttede den Tale, han oplæste, med at henvise til, hvad det ærede Medlem fra Odense Amt, nemlig Hr. Jensen-Sønderup, ønskede. Naar man saa slaar efter i Udvalgsbetænkningen for at finde, hvad dette Ønske gik ud paa, vil man se, at der staar med rene Ord, at der er et Flertal i Udvalget, som ønsker at bidrage til at fjerne denne Betænkelighed — nemlig at lade nogle Menighedsraad ikke besættes ved direkte Valg —, og at Kirkeministeren har sluttet sig til denne Tanke og har drøftet den med det i Landstinget nedsatte Udvalg. Jeg tror ikke, den højtærede Kirkeminister den Gang vilde vige